

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/60/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121420260
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6121420260.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a JUDr. Vladimíra Šalamúna (sudca spravodajca), v právnej veci žalobcu A. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. XXXX/XX, D. D., právne zastúpený Podhorský & Partners, s.r.o., IČO: 46 962 000, so sídlom Ventúrska 1, Bratislava proti žalovanému PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, právne zastúpený JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47 233 516, so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o obnovu konania sp. zn. 9Csp/156/2017, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 14C/47/2021 zo dňa 11. mája 2023, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 14C/47/2021 zo dňa 11. mája 2023 potvrdzuje.

II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) žalobu zamietol (I. výrok), žalovanému priznal na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % (II. výrok).

1.1 V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal obnovy konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 9Csp/156/2017, v ktorom sa žalobca domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 746,25 Eur s príslušenstvom. Okresný súd pri rozhodovaní o žalobcovom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia posudzoval plynutie subjektívnej aj objektívnej premlčacej lehoty a dospel k záveru, že nárok žalobcu bol v čase podania žaloby premlčaný z dôvodu uplynutia objektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia. Krajský súd v Banskej Bystrici vydal dňa 30.11.2018 rozsudok sp. zn. 11Co/201/2018, ktorým rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil. Dňa 22.04.2021 bolo vydané Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ (ďalej len „SD EÚ“) vo veci C-485/19 kde SD EÚ vo vzťahu k plynutiu premlčacích lehôt na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v ktorom SD EÚ zastal právny názor: „zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle Smernice rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice rady 87/102/EHS sa vzťahuje 3-ročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu“. Žalobca tvrdil, že rozsudok SD EÚ vo veci C-485/19 ako nové rozhodnutie bol vydaný

po právoplatnom skončení pôvodného konania, a teda pre žalobcu bolo objektívne nemožné na právny názor v ňom obsiahnutý v pôvodnom konaní poukázať a dosiahnuť tak pre žalobcu vydanie priaznivejšieho rozhodnutia, avšak tento rozsudok SD EÚ má zásadný dopad na pôvodné konanie a môže žalobcovi privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. So zreteľom na skutočnosť, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bol súdom v pôvodnom konaní zamietnutý pre oneskorené podanie žaloby z dôvodu uplynutia premlčacej lehoty, žalobca sa domnieval, že v prípade existencie rozhodnutia SD EÚ v čase vydania rozsudku by toto rozhodnutie malo za následok priaznivejšie rozhodnutie pre žalobcu vo veci samej. Včasnosť podania žaloby na obnovu konania žalobca dôvodí tým, že ju podáva v subjektívnej lehote, ktorej počiatok plynutia je viazaný na deň kedy sa žalobca mohol dozvedieť o rozsudku SD EÚ vo veci C-485/19, kedy bol predmetný rozsudok vydaný t.j. dňa 22.04.2021. Zároveň žalobca podáva žalobu aj v rámci plynutia objektívnej lehoty, ktorej počiatok sa viaže na právoplatnosť rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 9Csp/156/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co/201/2018, ktorým sa právoplatne skončilo pôvodné konanie vo veci, ktorého obnovy konania sa žalobca domáha, t.j. ku dňu 04.01.2019.

1.2 Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanej žalobe poprel splnenie zákonných podmienok pre povolenie obnovy konania v zmysle § 397 písm. a/ a písm. e/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

1.3 V ďalšom obsahu napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol stručný priebeh konania, argumentáciu strán sporu, vykonané dokazovanie a závery z neho vyplývajúce, zistený skutkový stav a na vec aplikoval ustanovenia § 397 písm. a/ a písm. e/ CSP.

1.4 Súd prvej inštancie skonštatoval, že žaloba o obnovu konania bola podaná včas, oprávnenou osobou a taktiež smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody pre povolenie obnovy konania v zmysle § 397 písm. a/ CSP. Uviedol, že na to, aby bola obnova konania prípustná v zmysle § 397 písm. a/ CSP musí ísť vždy o skutočnosti a dôkazy, ktoré tu existovali už počas pôvodného konania v zmysle judikatúry do vyhlásenia rozsudku, teda nie dôkazy, ktoré vznikli alebo nastali po vyhlásení rozsudku. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 9Csp/156/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 11Co/201/2018 nadobudol právoplatnosť dňa 04.01.2019 a rozhodnutie SD EÚ bolo vydané dňa 22.04.2021. Ďalej sa tieto skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy musia týkať strán a predmetu pôvodného konania, pričom v tomto konaní sa týkajú len strany žalovaného a nie žalobcu. Zároveň tieto skutočnosti a dôkazy musia byť schopné privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, pričom právne posúdenie v inej právnej veci nie je dôvodom pre obnovu konania a tak žalobcom uvádzané všeobecné tvrdenia nepreukazujú ani to, že by boli spôsobilé privodiť priaznivejšie rozhodnutie. Rozhodnutie SD EÚ vo veci C-485/2019, o ktoré sa žaloba žalobcu opiera v čase pôvodného konania, ešte neexistovalo. Predmetné rozhodnutie sa netýkalo strán a predmetu pôvodného konania sp. zn. 9Csp/156/2017 a preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca uvedené rozhodnutie nemôže použiť ako dôvod pre prípustnosť obnovy konania. Pokiaľ ide o dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. e/ CSP súd prvej inštancie dospel k záveru, že únie právo nevyžaduje, aby bola nariadená obnova konania pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím SD EÚ, medzi pôvodným konaním a rozhodnutím, ktoré je dôvodom na obnovu konania, musí existovať určitý vecný a personálny súvis. Rozhodnutie SD EÚ vo veci C-485/19 súd prvej inštancie vyhodnotil ako nezáväznú pre sporové strany pôvodného konania sp. zn. 9Csp/156/2017. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že nie sú dané zákonné dôvody na povolenie obnovy konania podľa § 397 písm. a/ ani písm. e/ CSP.

1.5 O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ako strane v konaní úspešnej v celom rozsahu, priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca v celom rozsahu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a písm. h CSP a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že povolí obnovu konania vedeného Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 9Csp/156/2017 a priznal mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % .

2.1 Žalobcovi nebolo zrejmé na základe akých úvah dospel súd prvej inštancie k záveru, že neboli naplnené dôvody obnovy konania podľa § 397 písm. a/ a písm. e/ CSP. Súd prvej inštancie jeho

názoru nesprávne právne posúdil vec a zároveň sa v napadnutom rozsudku ani dostatočným spôsobom nevysporiadal s právnou argumentáciou žalobcu ohľadne naplnenia podmienok predpokladaných § 397 písm. a/ a e/ CSP.

2.2 Žalobca zastával názor, že zo znenia ustanovenia § 397 písm. a/ CSP nevyplýva súdom prvej inštancie tvrdený záver, že rozhodnutie ktoré nemohol žalobca použiť bez svojej viny v pôvodnom konaní, a ktoré zároveň je spôsobilým privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie musí nevyhnutne existovať už v čase pôvodného rozhodovania v konaní, ktorého obnovy sa žalobca domáha. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na právny názor akademickej obce, ktorá zastala názor, že dôvodom obnovy konania môže byť aj rozhodnutie, ktoré bolo prijaté po právoplatnom skončení pôvodného konania. Vzhľadom na uvedené podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec, keď zastal názor, že rozhodnutie, ktoré môže byť dôvodom obnovy konania podľa § 397 písm. a/ CSP musí existovať už v čase rozhodovania pôvodného konania, t.j. v danom prípade v čase vydania rozhodnutia vo veci samej v konaní vedenom Okresným súdom Banská Bystrica, sp. zn. 9Csp/156/2017.

2.3 Súd prvej inštancie podľa žalobcu nesprávne posúdil podmienku obsiahnutú v § 397 písm. a/ CSP ohľadom skutočností týkajúcich sa strán a predmetu pôvodného konania, nakoľko rozsudok SD EÚ vo veci C-485/19 sa týka predmetu pôvodného konania, keďže v pôvodnom konaní sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia na tom základe, že žalovanému titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá obsahovala ustanovenia v rozpore s dobrými mravmi poskytnutého úveru v časti úrokov a poplatkov, poukázal finančné plnenie vo výške presahujúcej sumu poskytnutého úveru. Zároveň sa podľa žalobcu uvedené rozhodnutie týkalo predmetu pôvodného konania predovšetkým z dôvodu, že sa v ňom posudzovala otázka premlčacej doby pre vydanie reštitučných nárokov spotrebiteľov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom v pôvodnom konaní, ktorého obnovy sa žalobca domáha, bolo vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu rozhodné posúdenie plynutia premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

2.4 Žalobca nepovažoval právny záver súdu prvej inštancie ohľadne nedostatku záväznosti rozsudku SD EÚ vo vzťahu k žalobcovi za správny, nakoľko v tomto smere podľa neho súd prvej inštancie nesprávne posúdil postavenie a záväznosť práva Európskej únie (ďalej len „EÚ“) vo vzťahu k členským štátom a jednotlivcom. V danom prípade sa súd prvej inštancie taktiež nezaoberal a nevysporiadal s právnou argumentáciou žalobcu obsiahnutou v žalobe, kde žalobca výslovne uviedol a zdôvodnil záväznosť práva EÚ vrátane rozsudku SD EÚ vo veci C-485/19 pre každého jednotlivca bez ohľadu na skutočnosť, či tá ktorá osoba je účastníkom konania, v rámci ktorého sa rozhodnutie orgánov EÚ vydalo. Nadradenosť, a teda aj záväznosť akéhokoľvek práva EÚ vrátane rozhodnutí Súdneho dvora EÚ vyplýva už zo samotného rozhodnutia SD EÚ vo veci C-6/64 Costa vs. ENEL. Argumentoval, že judikatúra SD EÚ sa uplatňuje nielen na sporové strany v konkrétnom prípade, ale na strane druhej aj na neurčitý počet osôb, preto ho možno opakovane použiť. Z rozhodnutia vo veci C-283/81 CILFIT vyplýva, že rozhodnutia a závery SD EÚ prijaté v rámci prejudiciálneho konania musia brať do úvahy všetky súdy členských štátov, a nie iba súd, ktorý položil konkrétnu otázku. To znamená, že súdne rozhodnutie SD EÚ je rovnako záväzné ako ustanovenia, ktoré sa nachádzajú v európskom práve. Napriek skutočnosti, že žalobca nebol priamo účastníkom konania vedeného vo veci C-485/19 je podľa žalobcu právny názor SD EÚ rovnako záväzný, tak pre účastníkov daného prejudiciálneho konania ako i pre iné osoby, vrátane žalobcu.

2.5 Podľa názoru žalobcu vydaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie došlo nepochybne k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko je rozhodnutie v časti žalobcom uplatnených dôvodov obnovy konania arbitrárne. Žalobca zastával názor, že vo vzťahu ku neakceptovaniu jeho argumentácie ohľadne uplatnených dôvodov obnovy konania podľa § 397 písm. e/ CSP uvedenej v žalobe mal súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviesť argumenty, ktoré by jasne, zrozumiteľne a dostatočne konkrétne vyvrátili alebo spochybnili tvrdenie príslušnej strany sporu, t.j. žalobcu. V danom prípade však súd prvej inštancie uviedol čisto všeobecné vyjadrenie spočívajúce v konštatovaní výlučne nedostatku záväznosti rozsudku SD EÚ zo dňa 22.04.2021 vo veci C-485/19 vo vzťahu k žalobcu bez bližšieho zdôvodnenia najmä v kontexte žalobcom uplatnenej právnej argumentácie titulom žaloby. Žalobca má za to, že konštatovanie súdu prvej inštancie o irelevantnosti nároku žalobcu bez dostatočného vysvetlenia na základe akých úvah dospel k záveru, že predmetný nárok nemožno považovať za dôvodný, zakladá arbitrárnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní dôvodov obnovy konania je správny.

3.1 Poukázal na záver SD EÚ vo veci C-234/04 Rosmarie Capférer proti Schlang & Schick GmbH kedy aj SD EÚ uviedol, že únieové právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmaval a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátného súdu, ak sa aj ukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva. SD EÚ zdôraznil dôležitosť zásady res iudicata (jedinou výnimkou, keď SD EÚ zakotvil povinnosť prelomiť túto zásadu, je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie, ale do kompetencie orgánu EÚ). Obnova konania nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím SD EÚ.

3.2 Žalovaný považoval za nesprávne tvrdenia žalobcu odvolávajúce sa na rozhodnutie SD EÚ vo veci C-6/64 Costa vs. ENEL. Uvedené rozhodnutie podľa neho neobsahuje žiadne ustanovenie o nadradenosti či záväznosti rozhodnutí SD EÚ o prejudiciálnych otázkach spôsobom, ako to prezentuje a tvrdí žalobca. Rovnako ani rozhodnutie vo veci CILFIT neobsahuje takýto záver.

3.3 Ďalej žalovaný argumentoval tým, že aj Ústavný súd SR v odôvodnení uznesenia sp. zn. III. ÚS 345/2017 uvádza : „Aj keby sa súd pri vydaní platobného rozkazu prijateľnosťou dohodnutej zmluvnej podmienky vôbec nezaoberal, alebo keby sa s ňou zaoberal, ale s nesprávnym záverom, nemôže ísť o rozpor s európskou judikatúrou. Takýto nedostatok nemožno odstraňovať prostredníctvom obnovy konania, pretože návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posúdení veci alebo nesprávnosti procesnej povahy.“ Ide o právny názor pokračujúci v argumentačnej línii vrcholných súdnych autorít tak, ako na ne žalovaný poukazoval počas celého konania pred súdom prvej inštancie.

3.4 Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd zamietol podané odvolanie a potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a aby žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu nevyjadril.

5. V dôsledku odvolania podaného žalovaným proti rozsudku súdu prvej inštancie, Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Na základe podaného odvolania žalovanej tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP, po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci samej na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení napadnutého rozhodnutia skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie dôkazy vykonané v konaní vyhodnotil podľa § 191 ods. 1 CSP a rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má všetky náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 CSP.

8. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu a odvolacie dôvody v ňom uvedené odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné, a preto mu nemožno vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne. Po preskúmaní veci nezistil odvolací súd žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. S poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny ako vo výrokovej časti, tak aj v časti odôvodnenia a zároveň v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

11. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému obnovy konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica sp. zn. 9Csp/156/2017 z dôvodu, že SD EÚ vydal rozsudok SD EÚ vo veci C-485/19, ktorý predstavuje dôvod na pripustenie obnovy konania podľa § 397 písm. a/ a písm. e/ CSP. Súd prvej inštancie žalobu zamietol ako nedôvodnú, nakoľko dospel k záveru, že v danom prípade neboli dané zákonné dôvody na povolenie obnovy konania.

12. Podľa § 397 písm. a/ a e/ CSP, proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak
a/ sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,
e/ je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné.

13. Nezmeniteľnosť a záväznosť rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť, je jednou zo záruk právnej istoty. Náprava rozhodnutia sa spravidla môže doceliť v riadnom dvojinštančnom postupe formou odvolania ako riadneho opravného prostriedku. Výnimkou z tohto pravidla sú mimoriadne opravné prostriedky. Žaloba na obnovu konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý smeruje proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Uvedený mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má povahu výnimky zo zásady nezmeniteľnosti právoplatného súdneho rozhodnutia a vzhľadom na prelomenie zásady res iudicata, ktorá zabezpečuje právnu istotu strán sporu, a preto je jeho prípustnosť vo viacerých smeroch obmedzená.

14. Odvolací súd sa rovnako ako súd prvej inštancie nestotožňuje s argumentáciou žalobcu ako odvolateľa, že rozhodnutie SD EÚ vo veci C-485/19 mohol použiť ako dôvod obnovy konania ustanovenie § 397 písm. a/ alebo e/ CSP. Súd prvej inštancie správne skúmal splnenie dôvodov obnovy konania. Predpokladom toho, aby súd pripustil obnovu konania vo veci, v ktorej už raz právoplatne rozhodol je splnenie všetkých zákonných procesných podmienok upravených v príslušných ustanoveniach § 397 až § 408 CSP. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená je vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti dôvodov obnovy konania.

15. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnený dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. a/ CSP odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi uvedenými súdom prvej inštancie a v plnom rozsahu na ne odkazuje. Pre samotný záver o tom, že nie je naplnený dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. a/ CSP stačí nenaplnenie ktorejkoľvek z podmienok pre obnovu konania, nakoľko musia byť tieto zákonom určené podmienky splnené kumulatívne.

15.1 Pokiaľ žalobca nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že rozhodnutie v zmysle § 397 písm. a/ CSP ako dôvod obnovy konania muselo existovať v čase rozhodovania v konaní vedenom Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 9Csp/156/2017 a podľa jeho názoru mohlo byť vydané aj neskôr, v tomto smere odvolací súd udáva, že predmetný názor súdu prvej inštancie je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, ktorú je súd povinný rešpektovať. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/50/2020 skonštatoval, že „Skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy môžu byť dôvodom obnovy konania podľa § 397 písm. a/ CSP iba v prípade, ak sú pre stranu, ktorá sa obnovy konania domáha, v porovnaní s pôvodným konaním nové, t. j. že strana ich nemohla včas použiť v pôvodnom konaní bez svojej viny, pretože o nich nevedela a nesplnenie povinnosti dané skutočnosťou tvrdiť a predkladať o nich dôkazy z procesného hľadiska nezavinila. S poukazom na § 217 ods. 1 CSP musí ísť vždy o skutočnosť, ktorá nastala do doby vyhlásenia rozsudku, pretože iba na takú mohol súd prihliadať v pôvodnom konaní (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/321/2003). Inými slovami ide o prípady, keď skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy už v dobe pôvodného konania síce existovali, ale strane neboli známe, takže ich ani pri svojich procesných úkonoch netvrdila a nenavrhovala ako dôkazy. Nejde o také skutočnosti, resp. skutkové okolnosti, ktoré nastali po právoplatnom skončení veci a ktoré do tej doby ešte neexistovali, a teda v čase rozhodovania

súdu nemali na zistenie skutkového stavu žiadny vplyv.“ Odvolací súd má za to, že je správny záver súdu prvej inštancie, že rozhodnutie SD EÚ vo veci C-485/19 nespĺňa predpoklady pre povolenie obnovy konania podľa § 397 písm. a/ CSP, nakoľko bolo vydané až po právoplatnom skončení konania, ktorého obnovy sa žalobca domáha, a nejde ani o neskoršie rozhodnutie o prejudiciálnej otázke (v zmysle § 193, § 194 CSP), ktorú by súd v pôvodnom konaní posúdil inak. Rovnako sa netýkalo strán a predmetu pôvodného konania.

15.2 Odvolací súd udáva, že pokiaľ žalobca ako odvolateľ v odvolaní namieta, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s právnym názorom akademickej obce, ktorá zastala názor, že dôvodom obnovy konania § 397 písm. a/ CSP môže byť existencia rozhodnutia, ktoré bolo prijaté po právoplatnom skončení pôvodného konania, ide o nedôvodné tvrdenie žalobcu. V tejto súvislosti poukazuje na R 2/1983 týkajúce sa právnej úpravy zakotvenej v Občianskom súdnom poriadku, v zmysle ktorého „Dôvodom na povolenie obnovy konania v zmysle ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a/ môže byť neskoršie rozhodnutie príslušného orgánu, ktoré odchyľne rieši predbežnú otázku, ak išlo o prípad, v ktorom bol súd pri pôvodnom rozhodovaní viazaný rozhodnutím iného orgánu (§135 ods. 1), alebo o prípad, v ktorom súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z rozhodnutia vydaného skôr príslušným orgánom (§ 135 ods. 2). Tak isto môže byť dôvodom obnovy konania rozhodnutie príslušného orgánu o predbežnej otázke, ak išlo o prípad, v ktorom súd sám v súlade s ustanovením § 135 ods. 2 vyriešil predbežnú otázku, pretože vychádzal zo zistenia, že o tejto otázke príslušný orgán dosiaľ nerozhodol, ak sa potom zistí, že tento príslušný orgán svojím kedykoľvek vydaným rozhodnutím vyriešil uvedenú otázku odchyľne.“

15.3 V konaní SD EÚ vo veci C-485/19 nešlo o prejudiciálnu otázku vyvolanú v konaní, ktorého obnova sa žiada medzi sporovými stranami. Žalobca v podstate namieta vecnú nesprávnosť rozhodnutia vnútroštátneho súdu s neskôr vydaným rozhodnutím SD EÚ, čo súd prvej inštancie správne nepovažoval za správnu argumentáciu žalobcu. Vecná nesprávnosť rozsudku, ktorého obnova sa navrhuje, ak by aj bola daná, nie je zákonným dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 397 písm. a/ CSP. V tejto súvislosti odvolací súd už len dodáva, že rozsudky SD EÚ sú záväzné inter partes. Pokiaľ ide o rozhodnutie vydané v prejudiciálnom konaní, toto je záväzné pre vnútroštátny súd, ktorý prejudiciálnu otázku položil ako aj pre súdy rozhodujúce v tej istej veci o opravných prostriedkoch.

15.5 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu v odvolaní, že okresný súd nesprávne posúdil záväznosť rozsudku SD EÚ vo vzťahu k žalobcovi, keďže nesprávne posúdil postavenie a záväznosť práva EÚ vo vzťahu k členským štátom a jednotlivcom a nadradenosť, a teda záväznosť akéhokoľvek práva EÚ vrátane rozhodnutia SD EÚ, čo vyplýva z rozhodnutia SD EÚ vo veci C-6/64 Costa vs. ENEL, pričom tiež poukázal na rozhodnutie SD EÚ vo veci C - 283/81 CILFIT poukazujúc na záväznosť rozhodnutí SD EÚ, odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie správne posudzoval, či sú splnené podmienky obnovy konania podľa § 397 písm. a/, e/CSP a dospel k správnej závere, že splnené nie sú. K rozhodnutiam SD EÚ vo veci C-6/64 Costa vs. ENEL a vo veci C - 283/81 CILFIT odvolací súd poznamenáva, že v týchto sa nenachádzajú žiadne žalobcom tvrdené závery o nadradenosti alebo záväznosti rozhodnutí SD EÚ o prejudiciálnej otázke. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia nespochybnil princíp priority komunitárneho práva vo vzťahu k vnútroštátnemu právu, na ktorý poukazoval vo svojich tvrdeniach v odvolaní žalobca. Súd prvej inštancie však pri posudzovaní zákonných predpokladov na povolenie obnovy konania nezistil splnenie predpokladov pre obnovu konania v zmysle § 397 písm. a/ CSP.

16. Pokiaľ ide o naplnenie dôvodu žaloby na obnovu konania uvedeného žalobkyňou podľa § 397 písm. e/ CSP odvolací súd sa rovnako ako súd prvej inštancie nestotožňuje s argumentáciou žalobcu, že rozhodnutie SD EÚ vo veci C-485/19 je dôvodom na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica sp. zn. 9Csp/156/2017. Žalobca v konaní nepreukázal, že v predmetnom prípade ide o rozhodnutie orgánu EÚ, ktoré by pre strany sporu bolo záväzné, teda o rozhodnutie SD EÚ vydané vo veci, v ktorej sa obnova konania navrhuje, teda v konkrétnej veci medzi sporovými stranami, ktoré je pre konkrétne strany sporu záväzné. Rozhodnutie SD EÚ vo veci C-485/19 uvedené kritériá nespĺňa., nejde o rozhodnutie, ktoré by bolo či už pre žalobcu, alebo pre žalovaného ako strany v konaní záväzné tak, že by napĺňalo hypotézu ustanovenia § 397 pís. e/ CSP a bolo dôvodom na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica sp. zn. 9Csp/156/2017.

16.1 V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že v predchádzajúcom právnom predpise upravujúcom občianske súdne konanie, t. j. zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „Občiansky súdny poriadok“) účinnom a platnom do 30. 06. 2016 bolo v ustanovení § 228 písm. e/ upravené,

že právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev. Do ustanovenia § 397 písm. e/ CSP bolo prevzaté vyššie uvedené znenie ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, pričom však zákonodarca explicitne doplnil, že z uvedeného dôvodu je možná obnova konania, len ak je takéto rozhodnutie pre strany sporu záväzné. Týmto zákonodarca upresnil, že dôvod obnovy konania sa nemôže týkať takého rozhodnutia SD EÚ, ktoré pre strany priamo záväzné nebolo, a to i napriek tomu, že sa týka otázky výkladu úniijného práva. V danej veci žalobca napadol návrhom na obnovu konania právoplatný rozsudok z dôvodu, že súd neposudzoval daný prípad v zmysle neskoršieho rozsudku SD EÚ vo veci C-485/19, ktorého predmetom bol návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa čl. 267 ZFEÚ podaný rozhodnutím Krajského súdu Prešov proti Profi Credit Slovakia s.r.o. Aj odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie má za to, že ustanovenie § 397 písm. e/ CSP by sa malo vykladať reštriktívne, použitie tohto ustanovenia je možné len pri veciach, ktoré s ňou vecne i personálne súvisia. Zo systematických súvislostí celého § 397 CSP jednoznačne vyplýva, že dôvodom na obnovu konania sú len také skutočnosti, ktoré majú priamy, vecný i personálny súvis s napadnutým rozhodnutím. Niet preto rozumného argumentu, prečo by sa práve písm. e/ tohto zákonného ustanovenia malo od tohto systému odkláňať a umožňovať obnovu konania aj z dôvodov, ktoré nemajú ani so stranami sporu ani s predmetom sporu priamo nič spoločné.

16.2 Odvolací súd poukazuje na to, že dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. e/ CSP bol do právneho poriadku Slovenskej republiky (už do Občianskeho súdneho poriadku) doplnený na základe prípadu vo veci C-119/05 Lucchini. V osobitnej časti dôvodovej správy (k novele Občianskeho súdneho poriadku vykonanej zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov) sa uvádza, že: „Predkladateľ pri navrhovanej úprave zobral do úvahy aj rozsudok Súdneho dvora Európskych spoločenstiev z 18. júla 2007 (Štátna pomoc - ESUO - Hutnícky priemysel) vo veci C -119/05 (Ministero dell'Industria, del Commercio e dell'Artigianato v. Lucchini SpA, predtým Lucchini Siderurgia SpA.). V uvedenom rozsudku Súdny dvor argumentoval tým, že súdy mali povinnosť prihliadať na komunitárne právo ex offio. Tým, že vnútroštátne súdy nepriznali právne účinky norme komunitárneho práva, bez príslušnej právomoci rozhodli o neplatnosti tejto normy. Táto právomoc právom prináleží iba Súdnemu dvoru.“ Vo veci C - 119/05 Lucchini išlo o prípad, kedy Taliansky súd rozhodol o veci, ktorá spadala výlučne do právomoci Komisie. Pokiaľ by vnútroštátny súd rozhodol vo veci nespádajúcej do jeho právomoci a následne by aplikoval zásadu res iudicata (t. j. prekážka právoplatne rozhodnutej veci), došlo by k úplnému zmareniu právomoci patriacej výlučne Európskej komisii, a preto úniové právo v takýchto prípadoch obnovu konania požaduje. Ustanovenie § 397 písm. e/ CSP sa vzťahuje na prípady analogické s vecou C - 119/05 Lucchini, kedy zo strany vnútroštátneho súdu dôjde k prisvojeniu právomoci, ktorá prislúcha iným orgánom európskeho spoločenstva a nie na prípady prejudiciálnych konaní. Odvolací súd zastáva názor, že úniové právo vyžaduje, aby bola umožnená obnova konania v prípade - ak vnútroštátny súd oboerie o kompetenciu orgán EÚ a práve nevyžaduje, aby bola nariadená obnova konania pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím SD EÚ. SD EÚ vyžaduje prelomiť zásadu res iudicata len v prípade, ak vnútroštátny súd zasiahol do kompetencie orgánu EÚ. Rozhodnutie vo veci C - 119/05 Lucchini treba vykladať tak, že v žiadnom prípade nesmeruje k oslabeniu zásady res iudicata. Obnoviť konanie pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím SD EÚ by bolo celkom zjavne v rozpore s princípom právnej istoty. Medzi pôvodným konaním a rozhodnutím, ktoré je dôvodom na obnovu konania, musí existovať určitý vecný a personálny súvis a skutočnosť, že sa objaví iné rozhodnutie, kde iný súd obdobnú vec posúdi inak, na obnovu konania nepostačuje. Dôvod obnovy konania obsiahnutý v ustanovení § 397 písm. e/ CSP preto s odkazom na rozhodnutie SD EÚ vo veci C-485/19 neprichádza do úvahy, keďže súd SR nerozhodoval o veci patriacej výlučne do právomoci Európskej komisii. V súvislosti s vyššie uvedeným záverom odvolací súd poznamenáva, že je nevyhnutné rešpektovať zásadu zachovania právnej istoty a pripustiť výnimku zo zásady nezmeniteľnosti už raz právoplatne rozhodnutej veci len výnimočne, za predpokladu naplnenia konkretizovaných špecifických podmienok, ktoré však v danej veci naplnené nie sú.

16.3 Pre uplatnenie dôvodu povolenia obnovy konania podľa § 397 písm. e/ CSP iné právne posúdenie rezultujúce z iného rozhodnutia nemôže slúžiť ako zákonný dôvod obnovy konania. Na uvedené nadväzuje aj právna veta z rozhodnutia ÚS SR sp. zn. II. ÚS 161/2012, podľa ktorej obnova konania neprichádza do úvahy v prípadoch nesprávneho právneho posúdenia veci. Pre uplatnenie dôvodu povolenia obnovy konania podľa § 397 písm. e/ CSP iné právne posúdenie rezultujúce z iného rozhodnutia nemôže slúžiť ako zákonný dôvod obnovy konania. Medzi pôvodným konaním a

rozhodnutím, ktoré je považované za dôvod pre navrhovanú obnovu konania musí existovať určitý, vecný a personálny súvis. Povolenie obnovy konania podľa názoru odvolacieho súdu pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím SD EÚ by bolo celkom určite v rozpore s princípom právnej istoty. Z dikcie § 379 písm. e/ CSP možno vnímať favorizovanie aktov EÚ pred vnútroštátnymi aktami, avšak podľa názoru odvolacieho súdu v súvislosti so zabezpečením právnej istoty sa vyžaduje totožnosť strán sporu pri vzájomnom porovnaní týchto rozhodnutí, čo v danom prípade splnené nebolo.

16.4 Len pre úplnosť odvolací súd upriamuje pozornosť na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 345/2017 zo 16. mája 2017 (ktorý však posudzoval vec ešte podľa pôvodnej právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku nie podľa CSP), v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že „zásadný vplyv na posudzovanie návrhu na obnovu konania uplatneného podľa § 228 ods. 1 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) má aj rozsudok Súdneho dvora C-234/04 zo 16. marca 2006 vo veci Rosmarie Capferrer proti Schlang & Schick GmbH, v ktorom Súdny dvor uviedol, že únieové právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmaval a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátnemu súdu, ak sa aj ukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva, Súdny dvor tiež uviedol, že na to, aby sa zabezpečila stabilita práva a právnych vzťahov, ako aj riadny výkon spravodlivosti, je dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými. Týmto rozhodnutím Súdny dvor zdôraznil dôležitosť zásady res iudicata (jedinou výnimkou, keď Súdny dvor zakotvil povinnosť prelomiť túto zásadu, je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie, ale do kompetencie orgánu Európskej únie). Obnova konania nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora. Rozhodnutie Súdneho dvora zakladá dôvod prípustnosti obnovy konania len vtedy, keď sa týka rovnakej veci ako obnovou napadnuté rozhodnutie alebo ak odlišne, hoci vo veci inej, rieši otázku, majúcu na spôsob právneho posúdenia veci v pôvodnom konaní dosah. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadnej nesprávnosti procesnej povahy. Aj keby sa súd pri vydaní platobného rozkazu prijateľnosťou dohodnutej zmluvnej podmienky vôbec nezaoberal, alebo keby sa s ňou zaoberal, ale s nesprávnym záverom, nemôže ísť o rozpor s európskou judikatúrou. Takýto nedostatok nemožno odstraňovať prostredníctvom obnovy konania, pretože návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posúdení veci alebo nesprávnosti procesnej povahy.“

17. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom civilného sporového konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

17.1 Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatneným nárokom a obranou proti takému uplatneniu. Rozhodnutie súdu musí teda obsahovať dostatočné a presvedčivé dôvody, na ktorých je založené. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia možno v zmysle ustálenej judikatúry považovať za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie. „Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia právom predvídaným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov, a teda sa mu odníma možnosť konať pred súdom.“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 391/2013)

17.2 Pokiaľ žalobca namietal porušenie svojho práva na spravodlivý proces v dôsledku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku, odvolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nevykazuje znaky nepreskúmateľnosti v takom rozsahu, že by nebolo vôbec možné zistiť, na základe akých dôvodov súd prvej inštancie vo veci rozhodol. Naopak z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, na základe akých konkrétnych dôvodov nemal súd prvej inštancie splnené podmienky na povolenie obnovy konania v zmysle § 397 písm. a/ a e/ CSP, súd prvej inštancie dostatočne konkrétne uviedol, že rozhodnutie v zmysle § 397 písm. a/ CSP musí existovať už v čase do vydania rozhodnutia vo veci samej v konaní, ktorého obnova sa navrhuje, čo rozhodnutie SD EÚ vo veci C-485/19 nespĺňa. Súd prvej inštancie súčasne dostatočne konkrétne uviedol, že v zmysle § 397 písm. e/ CSP nepredstavuje rozhodnutie SD EÚ vo veci C-485/19 dôvod pre obnovu konania. Pre záver o nepreskúmateľnosti, resp. arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie nepostačuje len skutočnosť, že strana (v danom prípade žalobca) s napadnutým rozhodnutím a jeho dôvodmi nesúhlasí alebo ich považuje za nedostatočné.

18. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že žalobca v konaní nepreukázal právne relevantný dôvod prípustnosti obnovy konania v zmysle ustanovenia § 397 písm. a/ až f/ CSP, teda neuviedol žiadny dôvod, ktorý by bol spôsobilý vyvolať obnovu už právoplatne skončeného konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica sp. zn. 9Csp/156/2017. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené, keďže súd prvej inštancie správne pri posudzovaní zákonných predpokladov na povolenie obnovy konania nezistil ich splnenie, vecne správne rozhodol, keď žalobu zamietol, napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu potvrdil.

19. Ako výrok závislý odvolací súd preskúmal i druhý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V nadväznosti na vecnú správnosť prvého meritórneho výroku rozsudku súdu prvej inštancie je potom vecne správny aj závislý druhý výrok, ktorým súd prvej inštancie v súlade so zásadou úspechu v spore vyplývajúcou z ustanovenia § 255 ods. 2 CSP rozhodol o trovách prvoinštančného konania. Súd prvej inštancie tak i o trovách prvoinštančného konania rozhodol podľa správnych ustanovení CSP a tieto správne aplikoval.

20. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní iniciovanom odvolaním žalobcu tento nebol úspešný ani šťastí, keď odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu vecnej správnosti potvrdil. Celý procesný úspech v odvolacom konaní tak prináleží žalovanému, ktorý sa k odvolaniu žalobcu i vyjadroval, a to prostredníctvom právneho zástupcu. V súvislosti s odvolacím konaním tak žalovanému trovy preukázateľne vznikli. S poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP odvolací súd uložil žalobcovi ako procesne neúspešnej strane sporu v odvolacom konaní povinnosť nahradiť žalovanému trovy vzniknuté v súvislosti s odvolacím konaním v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o výške trov.

21. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťel'om fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťel'om právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel' v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaťel' domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).